ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶχαν γίνει ἐκεῖνο τὸ βράδι οἱ ἀρραβῶνες των ;

Ἀπὸ τὸ πρωῒ εἶχαν συμβουλευθεῖ σχετικῶς τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσα τῆς Θούνης καὶ ἔλαβαν ὄχι μόνο τὴ συγκατάθεσή τους γιὰ τὸ συνοικέσιο, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόσχεση νὰ προικίσουν τοὺς μελλονύμφους. Τὴν ἄλλη μέρα μάλιστα θὰ παρουσίαζαν στὸ μέγαρο καὶ τὸν Πλουσέτ.

Ὁ Πλουσὲτ τἄχε χαμένα ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ δὲν ἔλεγε πιὰ ὅτι τοῦ εἶχαν κάνει μάγια.

Τοῦ κάκου ὁ θεῖος Κοχεφὲρ ξανάλεγε κάθε τόσο : «Τὶ τρέλλα νὰ θέλουν νὰ παντρεφτοῦν σ'αὐτὴ τὴν ἡλικία !..»

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔνιωθε ἥσυχα τὴν εὐτυχία της. Σιωποῦσε, χαμογελοῦσε κι' ἀφηνότανε στὰ χάδια τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ της. Ποῦ καὶ ποῦ κάποια σκιὰ φροντίδος παρουσιαζότανε στὸ πρόσωπό της : θυμότανε τὸ φυλακισμένο της τὸ Βριντινό.

Δώδεκα ὧρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Βριντινός, δεμένος, φιμωμένος καὶ νηστικός, βρισκόταν στὴ σκοτεινὴ κι' ἀνάερη φυλακή του. Στὴν ἡλικία του μιὰ φυλάκισις . τόσο σκληρὴ μποροῦσε νἆχει καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ Μαγδαληνὴ σκεπτόταν ὅτι ἂν περίμενε νἄρθει ἡ ἄλλη μέρα γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσει ἴσως εὕρισκε στὴ θέση του κανένα πτῶμα. Εἴταν ἕνας ἄθλιος ὁ Βριντινός,μὰ ἡ καρδιὰ τῆς Μαγδαληνῆς εἴταν πολὺ τρυφερή.

Ἀκόμα τοῦ εἶχε δόσει καὶ τὸ λόγο της ὅτι θὰ τὸν ἐλευθέρωνε ἀμέσως μόλις ἔφευγε ὁ κόμης ντὲ Μορλάκ. Ὁ ὑποκόμης θἄχε τώρα πρὸ πολλοῦ ἀναχωρήσει, ἐνῶ ὁ Βριντινὸς κρατιόταν ἀκόμη στὴ φυλακή του.

Ὅλ' αὐτὰ ἀπασχολοῦσαν τὴ Μαγδαληνὴ καὶ τὴν ἔκαναν νὰ νοιώθει ἕνα σωρὸ τύψεις. Ὡστόσο τὶ νὰ κάνῃ; Μποροῦσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πάει τέτοιαν ὥρα στὸ ἑτοιμόρροπο σπίτι τοῦ περιφράκτου ; Νὰ στείλῃ ἄλλονε ; Νὰ κατασκευάσῃ μιὰ ψεύτικη ἱστορία, νὰ τὴν :εῖ στὸ θεῖο της καὶ νὰ τὸν πάρῃ νὰ πᾶνε μαζὶ ἐκεῖ;..

Αὐτὰ σκεπτόταν ἡ Μαγδαληνή, ὅταν ἄξαφνα, πολλοὶ καὶ δυνατοὶ χτῦποι ἀντήχησαν στὴν ἐξώπορτα.

Οἱ παρευρισκόμενοι ἀλληλοκοιτάχτηκαν.

— Ποιὸς μπορεῖ νἄναι τέτοια ὥρα ; ψιθύρισε ὁ ξενοδόχος.

— Ἄ ! ἀπάντησε ὁ Πλουσὲτ γελῶντας, θἄναι ὁ νυχτοφύλακας ποὺ ἔρχεται νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ σβήσω τὰ φῶτα μου· ἂς πάῃ στὸ διάβολο καὶ πληρώνω τὸ πρόστιμο.

Ὁ Διονύσης, ὁ ὑπηρετάκος, μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα καὶ εἶπε :

— Ἀφεντικό, χτυπᾶνε· ν' ἀνοίξω;

— Κοίταξε πρῶτα ἀπὸ τὸ παραπόρτι.

Ὁ μικρὸς Διονύσης, βγῆκε ἔξω. Τότε μιὰ φωνὴ ταραγμένη καὶ λαχανιασμένη ἀκούστηκε :

— Γρήγορα ! Γρήγορα ! φώναξε, παιδί μου, τὸν ἀφέντη σου. Γίνεται τσακωμὸς στὸν Ἅγιο Πέτρο... Ὁ κὺρ Λοβὲρτ πληγώθηκε βαρειὰ καὶ τὸν γυρεύει. Τρέξε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς γρήγορα, παιδί μου . . .

Κι' ἀμέσως ἀκούστηκε τὸ τρέξιμο τοῦ ἴδιου ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἔφευγε γρήγορα, ὅπως εἶχε ἔρθει.

Ἡ Μαγδαληνή, ὁ θεῖος της καὶ ὁ Πλουσέτ, στεκόντουσαν ὄρθιοι κι' ἀλληλοκοιταζόντουσαν ὠχροί, τρέμοντες, κατάπληκτοι.

— Ἄ ! δυστυχισμένε Γουλιέλμε!.. Φτωχὴ Ἰωάννα !.. εἶπε τότε κλαίγοντας ἡ Μαγδαληνή. Πήγαινε γρήγορα, φῖλε μου, μὴ χάνεις στιγμή...

— Γρήγορα τὸ ραβδί μου,Διονύση!.. διάταξε ὁ Πλουσέτ.

— Ἕτοιμο, ἀφεντικό ! Μὲ παίρνεις μαζί σου !

— Ὄχι, ἐσὺ νὰ πάρεις τὸ φανάρι καὶ νὰ πᾷς μαζὶ μὲ τὸν κὺρ Κοχεφὲρ καὶ τὴν ἀνεψιά του.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Γουλιέλμος ἔσφιξε τὰ χέρια τῶν ξένων του ἀποχωρετῶντας τους. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Ὁ ἀδελφικός του φῖλος ὁ Γουλιέλμος εἶχε πληγωθεῖ βαρειά, ἴσως εἶχε πεθάνει... Καὶ κρατῶντας τὴν τεραστία σιδερένια μαγκοῦρα του ἔτρεξε πρὸς τὴν διεύθυνση τῆς συνοικίας τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Σέ πέντε λεπτὰ ὁ Διονύσης μὲ τὸ φανάρι βγῆκε ἀπ'τὴν ἐξώπορτα γιὰ νὰ συνοδεύσῃ ὡς προπομπὸς στὴ Μαγδαληνὴ καὶ τὸ θεῖο της. Ἡ κυρία Μαρία, ἡ οἰκονόμος τοῦ Πλουσέτ,τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν ἀργήσῃ νὰ γυρίσει γιατὶ θὰ ἔμενε μόνη σπίτι της καὶ φοβόταν.

Ὁ Λοβὲρτ συνόδευε τὸν Πλουσέτ.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔκλαιγε. Ἤθελε κι' αὐτὴ νὰ τρέξῃ στὸ μῦλο τοῦ Λοβέρτ,ἀλλὰ ὁ θεῖος της τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβει πὼς εἶταν ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ ἀμέσως στὸ μέγαρο τῆς Θούνης.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Πλουσὲτ ἔτρεχε μὲ ὅλες τους τὶς δυνάμεις. Πέρασε σὰ βέλος τὴν πόλι, χωρὶς νὰ συναντήσει ψυχὴ ζῶσά. Ξαφνιάστηκε δὲ πολὺ ὅταν ἔφτασε στὴ συνοικία τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ τὴ βρῆκε ἔρημη ὅπως ὅλες τὶς ἄλλες. Ἡ συμπλοκή, φαίνεται, θὰ εἶχε πιὰ τελειώσει.

Τότε σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ κατευθυνθῇ στὸ νερόμυλο τοῦ Γουλιέλμου, ὅπου χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχαν μεταφέρει τὸν τραυματία.

Σὲ λίγο, πάνω ἀπ' τὸ ποτάμι, ἀντίκρυζε τὸ μῦλο, σκοτεινὸ καὶ σιωπηλό. Ἡ ἔλλειψις θορύβου καὶ φωτὸς τὸν ἔκανε ν'ἀνησυχήσῃ. Προχώρησε πρὸς τὴν ὄχθη. Πέρασε τὴ γέφυρα καὶ σ' ἕνα λεπτὸ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ μῦλο.

Ἄρχισε νὰ χτυπάει δυνατὰ τὴν πόρτα. Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ὡς ποὺ νὰ δόσουν ἀπὸ μέσα σημεῖα ὑπάρξεως. Ἐπὶ τέλους ἔλαμψε κατ' ἀπ' τὴ στέγη ἕνας φεγγίτης καὶ ἡ ὑπηρέτρια τοῦ μυλωνᾶ ἐπρόβαλε τὸ ξαφνιασμένο κεφάλι της.

Ἐγνώρισε τὸν Πλουσὲτ καὶ τὸν ἐρώτησε τὶ θέλει. Ὁ Πλουσὲτ δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη νἀρχίσει κουβέντα μαζὶ της καὶ τὴν ἐπρόσταξε νὰ κατεβῇ ἀμέσως καὶ ν' ἀνοίξει. Ὅταν ἄνοιξε, ὁ Πλουσὲτ ὅρμησε σὰν ἄνεμος μέσ' στὸ μῦλο κ' ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ φίλου του.

Ὁ μυλωνᾶς καὶ ἡ γυναῖκα του κοιμόντουσαν. Τρομαγμένη ποὺ τὴν ξυπνοῦσαν ἔτσι στὸν ὕπνο της ἡ Ἰωάννα ἔβγαλε μιὰ κραυγή. Ὁ Γουλιέλμος Λοβέρτ, σῶος καὶ ἀκέραιος, μισοσηκώθηκε κι' ἀνοίγοντας τὰ μάτια του, ψιθύρισε :

— Τὶ εἶνε ; Τὶ τρέχει, Νῖκο ; Τὶ διάβολο ἔπαθες ;

Ὁ Πλουσὲτ ἔμεινε σιωπηλός κ' ἔρριχνε ξαφνιασμένα βλέμματα γύρω. Καταλαβαίνοντας τέλος ὅτι τὸν εἶχαν γελάσει,ἔκατσε σὲ μιὰ καρέκλα κ' ἔπειτα ἄρχισε νὰ φωνάζει μανιασμένος :

— Ἄ ! νὰ πάρει ὁ Διάβολος ! Μὲ κοροϊδεψαν! Ἤθελα νὰ μάθω ποιὸς εἶταν αὐτὸς ὁ κατεργάρης.

Ἐξηγήθηκαν. Καμμιὰ σύγκρουσις δὲν εἶχε γίνει στὴν συνοικία τοῦ Ἁγίου Πέτρου, καὶ ὅσο γιὰ τὸ Γουλιέλμο αὐτὸς δὲν εἶχε βγῆ κὰν ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ὡστόσο ὁ Πλουσὲτ σκουπίζοντας τὸ κάθιδρο πρόσωπό του ἄρχισε νὰ γελᾷ μ' ὅλη του τὴν καρδιά, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ μυλωνᾶς κατσούφιασε σὰ νὰ προαισθανότανε κάτι θλιβερό.

Δὲ μποροῦσε τάχα κακοποιοὶ νὰ εἶχαν φροντίσει ν' ἀπομακρύνουν τὸν Πλουσὲτ ἀπὸ τὸ ζυθοπωλεῖο του γιὰ νὰ τὸ γδύσουν στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του;

Γι' αὐτὸ ὁ Γουλιέλμος πήδηξε ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ντύθηκε γρήγορα καὶ εἶπε στὸ Νικόλαο ὅτι θὰ τὸν συνώδευε.

Τοῦ κάκου ὁ Πλουσὲτ προσπάθησε ν' ἀντιτείνει. Ὁ Λοβὲρτ τὸ συνόδευε.

Σὲ μισὴ ὥρα ἔφταναν στὸ ζυθοπωλεῖο.

Ἕνα παράδοξο θέαμα τὸν ἐπερίμενε ἐκεῖ.

Ἡ πόρτα τοῦ καταστήματος εἶταν ὀρθάνοιχτη. Καθισμένος σ' ἕνα σκαλοπάτι ὁ Γουλιέλμος ἔκλαιγε τραβῶντας τὰ μαλλιά του. Πίσω του ἡ Μαρία τρέμοντας ἔβγαζε ἐπιφωνήματα θρήνου.

Μόλις εἶδε τὸν ἀφέντη της, οἱ κλαυθμοί της διπλασιάστηκαν.

— Ἄχ, κύριε, φώναξε· τρέχτε ! Τρέχτε, γιὰ τὸ Θεό !... Τὶ πάθαμε !... Ἡ δυστυχισμένη...

Ὁ Πλουσὲτ ἔννοιωσε τὰ μαλλιὰ τοῦ κεφαλιοῦ του νὰ σηκώνονται...

— Δὲ φαντάζομαι νὰ πρόκειται γιὰ τὴ Μαγδαληνή !... ἐταύλισε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

— Ἀλλοίμονο ! ναί, Θεέ μου ! γι' αὐτή ! γι' αὐτὴν πρόκειται !...

Ὁ Πλουσὲτ ἄρπαξε, σπασμωδικὰ τὸ χέρι τῆς γριᾶς.

— Τὴ Μαγδαληνή; ρώτησε μ'ἕναν τόνο τρομερό.

— Ἔγινε ἄφαντη, χάθηκε ! Τὴν ἔκλεψαν, πάει !...

Καὶ ἡ Μαρία σφούγγισε τὰ μάτια της μὲ τὸ μαντῆλι της.

— Τὴν κλέψανε ! οὔρλιαξε ὁ Πλουσέτ. Ποιός ;

Ἐπιτέλους ὁ μικρὸς Διονύσης μπόρεσε κ' ἐξηγήθηκε. Νὰ τὶ εἶχε συμβῇ:

Ὁ κὺρ Κοχεφὲρ καὶ ἡ ἀνεψιά του, περπατοῦσαν κατευθυνόμενοι πρὸς τὸν πύργο μὲ γρήγορο βῆμα. Ὁ Διονύσης τραβοῦσε μπροστὰ σφυρίζοντας.

Μὰ καθὼς εἶταν μικρὸς προχωροῦσε γοργὸ κ' ἦρθε στιγμὴ ποὺ ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ θεῖος της ἔπαψαν νὰ βλέπουν τὸ φανάρι του νὰ λάμπῃ.

Καθὼς εἶχαν τὴν κουβέντα τους δὲν τὸ εἶχαν προσέξει αὐτό.

(Ἀκολουθεῖ)